

VAHŐI KARTLAR

II

YÜKSEK ASLAR

George R. R. Martin

Çeviri
Damla Özlüer

epsilon®

1979

CEHENNEM KURUŞLARI

Lewis Shiner

Muhtemelen bir düzine kadardılar. Sürekli hareket edip ardına geçmeye çalıştıkları için Fortunato emin olamıyordu. İki veya üçünün bıçakları vardı, kalanı ellerine kırık bilardo sopaları veya araba antenleri gibi, zarar verebilecek türden şeyler almıştı. Birini diğerinden ayırmak zordu. Blucinler, siyah deri ceketler ve arkaya doğru taranmış uzun saçlar... En az üçü, Chrysalis'in verdiği muğlak tarife uyuyordu.

“Gizmo adında birini arıyorum,” dedi Fortunato. Onu köprüünün üzerinden sürerek uzaklaştırmaya çalışmış ancak henüz fiziksel olarak itmemişlerdi. Sol tarafındaki tuğla yol Cloisters’a giden tepeye tırmanıyordu. Park bomboştu, çeteler taşınalı beri iki haftadır böyleydi.

“Şşşt Gizmo,” dedi biri. “Bu adama söylemek istediğin bir şey var mı?”

İşte o, ince dudakları ve kan çanağı gibi gözleri olan. Fortunato, gözlerini en yakınındaki çocuğun gözlerine dikti. “Yaylan,” dedi. Çocuk, emin olamayarak geriledi. Fortunato ötekine baktı. “Sen de, def ol buradan.” Bu diğerine göre daha zayıfı, arkasını dönüp koştu.

Fortunato'nun ancak bu kadarına vakti olmuştu. Bir bilardo

sopası kafasını yarmak üzere yaklaştı. Fortunato zamanı yavaşlatarak sopayı yakaladı ve en yakındaki bıçağı uzaklaştırmak için kullandı. Nefes aldığı anda zaman yine hızlandı.

Şimdi hepsi huzursuzlanmıştı. Fortunato “Gidin,” dedi ve Gizmo adındaki çocuk da dahil olmak üzere üçü daha koştu. Gizmo yokuş aşağı 193. Cadde’nin girişine doğru topukladı. Fortunato da bilardo sopasını bir diğer bıçağı doğru fırlatıp Gizmo’nun arkasından koştu.

Yokuş aşağı gidiyorlardı. Fortunato yorulmaya başladığını hissetti ve bir enerji patlamasını serbest bırakıp yoldan yükselerek havada süzölmeye başladı. Altında, çocuk tepeli üstü düştü ve yuvarlandı. Bir şey çocuğun omurgasını kırdı ve iki bacağı birden büküldü. Bir an sonra ölmüştü.

“İsa aşkına,” diye içini çekti Fortunato, solgun ekim yapraklarını üzerinden silkelirken. Her ne kadar içeri girmeyi gözleri kesmese de, polis park etrafındaki devriyeleri iki katına çıkarmıştı. Bir kez girmeyi denemiş, fakat çocukları takip etmek iki adamlarına mal olmuştu. Ertesi gün çocuklar geri dönmüştü. Ama polisler izliyordu ve böyle bir şey, onları içeri girip birini enselemeye teşvik ederdi.

Fortunato çocuğun ceplerini boşalttı. İşte, oradaydı – elli sent ebadında, kurumuş kan kadar kırmızı, bakır bir madeni para. 10 yıldır Chrysalis’le birkaç kişiye daha bunları arattırıyordu ve geçen gece kadın, Kristal Saray’da çocuğun bunlardan birini düşürdüğünü görmüştü.

Çocuğun cebinde cüzdan yoktu, herhangi bir anlamı olacak başka bir şey de... Fortunato bozuk parayı avuçlayıp metro girişine doğru seğirtti.

“Evet, bunu hatırlıyorum,” dedi Hiram parayı peçetesinin ucuyla tutarken. “Epey oldu.”

“1969’du,” dedi Fortunato. “10 yıl önce.” Hiram başını sal-

larken boğazını temizledi. Şişman adamın huzursuz olduğunu anlamak için âlim olmaya gerek yoktu. Fortunato'nun rengi atmış siyah tişörtü ve deri ceketini buranın kılık kıyafet kurallarına pek uygun görünmüyordu. Yüksek Aslar, şehre Empire State Building'in tepesindeki bir seyir terasından bakıyordu ve fiyatları da bulunduğu yer kadar yüksekti.

Bir de Fortunato'nun yanında son ganimetini, gecesi beş yüz dolarlık, Caroline isimli kumralı getirmiş olması vardı. Kadın ufak tefekti ama çocuksu yüzü ve spekülasyona açık vücudu ile pek de biçimli sayılmazdı. Dapdar bir blucin ve fazladan birkaç düğmesini açık bıraktığı pembe ipek bir bluz giymişti. O kıpırdadıkça Hiram da hareket ediyordu. Hiram'ı terletmek kadının hoşuna gidiyor gibiydi.

“Mesele şu ki, bu sana daha önce gösterdiğim para değil. Başka bir para.”

“Olağanüstü. Bu kadar iyi durumda olan böyle iki paraya rastlamış olman inanılır gibi değil.”

“Bence bunu daha yüksek sesle tekrarlayabilirsin. Bu kurşuluk, Cloisters'ı harap eden çetede ki çocuklardan birindeydi. Cebinde öylesine taşıyordu. İlki de okülle uğraşan o çocuktan çıkmıştı.”

Bu konu hakkında konuşmak onun için hâlâ zordu. Çocuk, Fortunato'nun geysalarından üçünü öldürmüş ve hâlâ anlayamadığı sapkın bir sebepten dolayı onları beş köşeli yıldız gibi doğramıştı. Fortunato için hayat devam etmiş, Vahşi Kart virüsünün ona verdiği Tantrik güçleri öğrenmiş, kadınlarını eğitme-yi sürdürmüş, ama bunun dışında içine kapanmıştı.

Zaman zaman mesele onu huzursuz ettiğindeyse, bir günlüğüne ya da bir haftalığına, katilin bıraktığı ipuçlarından birini takip ederdi. Madeni para. Çocuğun ağzından çıkan son sözcük: “TIAMAT”. Ölü çocuğun tavan arası dairesindeki başka bir şeyden gelen kalıntı halindeki enerjiler, Fortunato'nun asla izini sürmeyi başaramadığı bir varlık.

“Bunların doğaüstü bir tarafları olduğunu iddia ediyorsun yani,” dedi Hiram. Gözleri, sandalyesinde baştan çıkarıcı bir şekilde gerinen Caroline’a kaydı.

“Sadece bir kez daha bakmanı istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Hiram. Etraflarından öğle kalabalığının çatal-bıçak ve kadeh sesleri geliyordu; insanlar öylesine alçak sesle konuşuyordu ki uğultuları uzak bir su sesi gibiydi. “Önceden söylediğim gibi 1794 basımı bir Amerikan kuruluşuna *benziyor*, elle hazırlanmış bir metal kalıptan basılmış gibi. Bir müzeden, bir eski para mağazasından veya özel bir koleksiyondan çalınmış ola...” Sesi kesildi. “Hımm. Gel de şuna bir bak.”

Parayı kaldırıp yüzeyine pek dokunmamaya çalışarak etli küçük parmağıyla işaret etti. “Şu çelengin altını görüyor musun? Burada bir fiyonk olması gerekiyor. Ama bunun yerine biçimsiz ve korkunç bir şeye benziyor.”

Fortunato madeni paraya baktı ve yarım saniyeliğine sanki düşüyormuş gibi hissetti. Paranın üzerindeki çelengin yaprakları dokunaçlara dönüştü, kurdelenin uçları gaga gibi açıldı, fiyongun halkaları pek çok gözle dolu biçimsiz bir et yığını oluverdi. Fortunato bunu daha önce, Sümer mitolojisi üzerine bir kitapta görmüştü. Resim-altında bir isim vardı: “TIAMAT”.

“İyi misin?” diye sordu Caroline.

“Düzelirim,” dedi ve Hiram’a döndü: “Devam et.”

“İçgüdülerim bunların sahte olduğunu söylüyor. Ama kim bir kuruluşun sahtesini yapar ki? Ve neden en azından biraz olsun eskitme zahmetine girmemişler? Bunlar daha dün basılmış gibi görünüyor.”

“Bir anlamı varsa söyleyeyim; yeni değiller. Her ikisinin de çevresindeki haled epey bir kullanım görünüyor. Bence en az yüz yıllıklar, hatta muhtemelen neredeyse iki yüz yıllık.”

Hiram parmak uçlarını bitıştirdi. “Tek yapabileceğim, seni daha çok yardımı dokunabilecek birine yönlendirmek. Adı Eileen Carter. Long Island’da küçük bir müzeyi yönetiyor. Bir za-

manlar, eee, yazıştık. Nümismatik üzerine, anlarsın ya. Okült tarihi üzerine birkaç kitap yazdı, çoğunlukla yerel şeyler.” Küçük bir deftere bir adres yazıp sayfayı yırttı.

Fortunato kâğıdı alıp ayağa kalktı. “Müteşekkirim.”

“Dinle, sence...” Hiram dudaklarını yaladı. “Sıradan bir insanın bunlardan birine sahip olması güvenli midir?”

“Mesela bir koleksiyonerin mi?” diye sordu Caroline.

Hiram başını eğdi. “İşiniz bittiğinde onların parasını öderim.”

“Bu iş bittiğinde,” dedi Fortunato, “hepimiz hâlâ hayatta olursak, elbette.”

Otuzlarının sonundaki Eileen Carter’ın kumral saçlarında gri tutamlar vardı. Dikdörtgen gözlüğünün ardından Fortunato’yu süzüp Caroline’a baktı. Gülümsedi.

Fortunato vaktinin çoğunu kadınlarla geçirirdi. Ne kadar güzel olursa olsun, Caroline kendine güveni olmayan, kıskanç, mantıksızca diyet ve makyaj yapmaya düşkün bir kadındı. Eileen ise başka bir şeydi. Caroline’ın görünüşü onu ancak bir miktar eğlendirmiş gibiydi. Alnı vahşi kart virüsünün armağanı olarak şişkin, deri ceketli, yarı-Japon siyahi bir adam olan Fortunato’da ise sanki sıradışı sayılabilecek en ufak bir şey yokmuş gibi davranıyordu.

“Para yanında mı?” diye sordu. Fortunato’yla konuşurken doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Fortunato, mankene benzeyen kadınlardan sıkılmıştı. Karşısındaki kadının eğri bir burnu, çilleri ve bir 5 kilo kadar fazlalığı vardı. En önemlisi de, gözleri hoşuna gitmişti. Derin yeşil gözlerinin kenarlarında gülme kırışıklıkları vardı.

Fortunato kuruşu, yazı tarafı üste gelecek şekilde tezgâha koydu.

Eileen incelemek için eğilirken bir parmağıyla gözlüğünün ortasına dokundu. Yeşil, pamuklu bir bluz giymişti ve Fortuna-

to'nun görebildiği kadarıyla çiller vücudunun alt kısmına doğru devam ediyordu. Saçlarının kokusu temiz ve tatlıydı.

“Bunu nereden bulduğunu sorabilir miyim?”

“Uzun hikâye,” dedi Fortunato. “Hiram Worchester arkadaşımıdır ve gerekirse bana kefil olacaktır.”

“Bu kadarı yeterli. Ne bilmek istiyorsunuz?”

“Hiram, bir ihtimal sahte olabileceğini söyledi.”

“Bir saniye.” Kadın arkasındaki duvardan bir kitap aldı. Ani enerji patlamaları ile hareket ediyor, o anda ne yapıyorsa tamamen ona odaklanıyordu. Kitabı tezgâha koyup sayfalarını karıştırdı. “İşte,” dedi. Alt dudaklarını ısırarak birkaç saniyeliğine maddenin arkasını dikkatle inceledi. Dudakları küçük, güçlü ve hareketliydi. Fortunato birden onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

“İşte şu,” dedi kadın. “Evet, sahte. Buna Balsam Kuruşu denir. İsmi ‘Kara John’ Balsam’dan almış. Adam bunları on sekizinci yüzyılın sonuna doğru Catskills civarında basmış.” Fortunato’ya baktı. “İsim tanıdık geliyor ama çıkaramadım.”

“‘Kara John’ mu?”

Eileen omuzlarını silkti ve tekrar gülümsedi. “Bu biraz ben de kalabilir mi? Sadece birkaç günlüğüne? Belki başka bir şeyler bulurum.”

“Olur.” Fortunato oldukları yerden okyanusun sesini duyabiliyor ve bu, durumu olduğundan daha az ölümcül hissettiriyordu. Kadına, üzerinde sadece adı ve telefon numarasının olduğu kartını verdi. Çıkarken Eileen gülümseyerek Caroline’a elini salladı ama Caroline görmezden geldi.

Şehre dönen trende Caroline “Onu düzmek istiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Fortunato gülümsedi ama cevap vermedi.

“Tanrı aşkına,” dedi Caroline. Fortunato haftalardan beri ilk kez kadının konuşmasında Houston aksanını duyuyordu. “Şişko, işi bitmiş, yaşlı bir okul öğretmeni.”

Fortunato bir şey söylememenin en iyisi olacağını biliyordu. Fazla tepki verdiğinin farkındaydı. Büyük ihtimalle sadece feromonlar yüzündendi – bilimsel temelini öğrenmeden çok önce de anlayabildiği bir tür cinsel çekim. Ama Eileen’in yanında kendini rahat hissetmişti ki bu pek sık olan bir şey değildi, hele de vahşi kart virüsü onu değiştirdiğinden beri. Eileen, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü hiç mi hiç umursamayan biri gibi gelmişti gözüne.

Yeter, diye düşündü Fortunato. Yeniyetmenin teki gibi davranıyorsun.

Kendine gelen Caroline elini Fortunato’nun uyluğuna koydu. “Eve gittiğimizde,” dedi, “seninle, o kadını aklından çıkarana kadar düzüşeceğim.”

“Fortunato?”

Telefonu sol eline alıp saatine baktı. Sabahın dokuzu. “Hımm?”

“Ben Eileen Carter. Geçen hafta bana bir madeni para bırakmıştın ya?”

Fortunato anında ayılıp doğruldu. Caroline yatakta dönüp başını yastığının altına gömdü. “Hatırlıyorum. Nasılsın?”

“Bir şey bulmuş olabilirim. Taşraya doğru bir yolculuğa ne dersin?”

Eileen onu VW Rabbit’iyle* aldı ve birlikte Catskills’in küçük bir kasabası olan Shandaken’e doğru yola çıktılar. Fortunato elinden geldiğince sade giyinmişti; üzerinde Levi’s pantolon, koyu renk bir tişört ve eski bir spor ceket vardı. Ama kökenini veya virüsün onda bıraktığı mirası gizleyemiyordu.

Ahşap kaplama bir kilisenin önündeki asfalt alana park ettiler. Kilisenin kapısı açılıp da yaşlı bir kadın dışarı çıktığında ara-

*Volkswagen Golf marka araçlar ABD’de Rabbit ismiyle piyasaya sürülmüştü – ç.n.

badan anca inmişlerdi. Kadının üzerinde ucuz, önden çift sıra düğmeli, gemici modeli bir etek-cekete takım vardı ve başına bir eşarp bağlamıştı. Bir süre Fortunato'yu baştan aşağı süzdü ama sonunda elini uzattı. "Amy Fairborn. Siz de şehirden gelenler olmalısınız."

Eileen tanıştırma faslını tamamladığında yaşlı kadın başını salladı ve "Mezar şurada," dedi.

Kilisenin beyaz çitlerinin dışında ve diğer mezarların oldukça uzağındaki mezar taşı sade, mermer bir dikdörtgendi. Üzerinde "John Joseph Balsam. Ölümü 1809. Cehennemde Yan-sın," yazıyordu.

Rüzgâr Fortunato'nun ceketini havalandırdı ve Eileen'in parfümünün kokusunu taşıdı. "Acayip bir hikâye," dedi Amy Fairborn. "Ne kadarının gerçek olduğunu kimse bilmiyor. Rivayete göre, Balsam bir çeşit büyücüyümüş, tepelerde yaşarmış. Adı ilk defa 1790'larda duyulmuş. Avrupa'da bir yerlerden gelmiş diyorlar, daha fazlasını kimse bilmez. Her zamanki hikâyeye. Kendi başına yaşayan yabancı her şeyin suçlusudur. İneğin sütü ekşise ya da kadının biri düşük yapsa, hepsi onun suçudur."

Fortunato başını salladı. Şu anda o da bir yabancı gibi hissediyordu kendini. Ne tarafa bakarsa baksın, sağ tarafta tepeli bir kale gibi tutan kilisenin dışında, ağaçlar ve dağlardan başka bir şey göremiyordu. Kendini savunmasız ve kırılğan hissediyordu. Doğa dediğin, şehir tarafından sarmalanmış bir şey olmalıydı.

"Günün birinde, Kingston civarında şerifin kızı kaybolmuş," dedi Fairborn. "1809 Ağustos'unun başı. Lammastide'da.* Balsam'ın evini bastıklarında kızı oradaki bir sunakta çıplak vaziyette uzanmış bulmuşlar." Kadın sırtıttı. "Rivayet böyle. Balsam,

*Lammastide: Anglosaksonların 1 Ağustos'taki hasat festivali. Lammas Günü veya İlk Meyve Günü de denir. Geleneğe göre, Lammas Günü'nde ilk ekinler kutsanır ve inanışa göre daha sonra koruyucu tılsımlar yapmak için veya büyücülükte kullanılır. İngiltere'nin pek çok bölgesinde kiracılar, ilk buğday hasatlarını bu günde lordlarına teslim etmeliydi – ç.n.

garip bir kostüm içindeymiş ve bir maske takıyormuş. Kol kadar bir bıçağı varmış. Kızı kesip açacağı belliymiş.”

“Nasıl bir kostüm?” diye sordu Fortunato.

“Keşif çüppesi. Dediklerine göre bir de köpek maskesi. Eh, hikâyenin sonunu tahmin edebilirsiniz. Adamı asmışlar, evi yakıp temelini tuzlamışlar ve oraya giden yolu kütüklerle kapatmışlar.”

Fortunato, kuruşlardan birini çıkardı; diğeri hâlâ Eileen’deydi. “Bunun adı Balsam Kuruşu’ymuş. Bu size bir şey ifade ediyor mu?”

“Evde bunlardan üç-dört tane var. Arada sırada bu mezarın üzerine çıkarlar. ‘Aşağı inen her şey eninde sonunda yukarı çıkar,’ derdi kocam. Bu ahalinin pek çoğunu o gömmüştür.”

“Balsam’ın mezarına madeni paralar mı koymuşlar?” diye sordu Fortunato.

“Bulabildiklerinin tümünü. Evi yaktıklarında, tavan arasında bunlardan bir fiçı bulmuşlar. Nasıl da kırmızı olduğunu görüyor musun? İçindeki yüksek demir oranından mı neymiş. O zamanki ahali, Balsam’ın bakıra insan kanı karıştırdığını söylemiş. Her neyse, paralar şerifin bürosundan kaybolmuş. Pek çok kişi, bunun Balsam’ın karısıyla çocuğunun işi olduğunu düşünmüş.”

“Bir ailesi mi varmış?” diye sordu Eileen.

“İkisini de pek gören yokmuş ama evet, bir karısı ve oğlu varmış. Asılma hadisesinden sonra büyük şehre gitmişler. Herkes böyle söylüyor.”

Fortunato, Catskills’den geri dönerken Eileen’e kendini anlattı. Kadın Manhattan’da doğmuş, 60’ların sonunda Columbia’dan mezun olmuş, kendini siyasi aktivizm ve sosyal hizmetlere kaptırmış ve alışıldık şikâyetlerle bunlardan kopmuştu. “Sistem benim için asla yeteri kadar hızlı değişmiyordu. Ben de

bir anlamda tarihe sığındım. Anlarsın ya, tarihi okuduğunda her şeyin nasıl olup bittiğini görebiliyorsun.”

“Neden okült tarihi?”

“Eğer kastettiğin oysa, bunlara inanmıyorum. Gülüyorsun. Bana neden gülüyorsun şimdi?”

“Birazdan söylerim, sen devam et.”

“Benim için bir meydan okuma, o kadar. Sıradan tarihçilerin ciddiye almadığı bir alan. Alabildiğine boş, daha önce hiç adam gibi kayıt altına alınmamış o kadar çok büyüleyici şey var ki. Haşhaşiler, Kabala, David Home, Crowley.” Fortunato’ya baktı. “Haydi ama. Espriyi bana da söyle.”

“Bana hiç kendimle ilgili soru sormadın. Bu da gayet hoş. Ama bilmen gerekir, bende virüs var. Vahşi kart.”

“Evet.”

“Bana birçok güç kazandırdı. Astral projeksiyon, telepati, gelişkin bir farkındalık. Ama tüm bunları sadece Tantrik büyü yoluyla işler kılabilirim. Omuriliğin enerjisini kullanmakla ilgili bir şey.”

“Kundalini.”*

“Evet.”

“Sen gerçek Tantrik büyüden bahsediyorsun. İçerme. Âdet kanı. Tüm paket.”

“Doğru. Bu, işin vahşi kart tarafı.”

“Dahası da mı var?”

“Hayatımı kazanmak için ne iş yaptığım meselesi var. Ben bir tedarikçiyim. Bir pezevenk. Geceliği bin dolara kadar çıkan bir dizi telekızım var. Seni huzursuz etmeyi hâlâ beceremedim mi yoksa?”

“Hayır. Belki biraz.” Eileen ona bir yan bakış daha attı. “Bunu söylemek belki aptallık ama benim pezevenk tahayyülümüne hiç uymuyorsun.”

*Doğu’nun dini ya da spiritüel geleneklerinde, insanın mahir sistemini arındırmak için harekete geçirilebilen iç enerji – ç.n.

“Bu isimden pek hoşlanmıyorum. Ama bundan kaçınmıyorum da. Benim kadınlarım sadece birer fahişe değil. Annem Japon ve onları geyşalar gibi eğitiyor. Pek çoğunun doktorası var. Hiçbiri uyuşturucu bağımlısı değil ve bu hayattan yorulduklarında organizasyonun başka bir bölümüne geçiyorlar.”

“Epey ahlaklı bir şeymiş gibi anlatıyorsun.”

Eileen tasvip etmemeye hazırdı ama Fortunato geri çekilmedi. “Hayır,” dedi. “Crowley’i okumuşsun. Onun sıradan ahlakla hiç işi yoktu, tıpkı benim gibi. ‘Yasan, ne istiyorsan onu yapmak.’ Daha fazla öğrendikçe, o tek cümlenin her şeyi kapsadığını daha iyi görüyorum. Bir vaat olduğu kadar bir tehdit de.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?”

“Çünkü senden hoşlanıyorum, bana çekici geliyorsun ve bu senin için iyi olmayabilir. İncinmeni istemem.”

Eileen iki elini direksiyona koyarak yola baktı. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Çenenin kapalı tutmalıydın, dedi Fortunato kendi kendine, ama bunun doğru olmadığını biliyordu. Fazla kapılmadan kadını kendinden uzaklaştırması daha iyiydi.

Birkaç dakika sonra Eileen sessizliği bozdu. “Bunu sana söylemeli miyim emin değilim. Parayı birkaç yere götürdüm. Okült kitapçalarına, büyü dükkânlarına falan. Ne bulabileceğime bakmak için... Miskatonic Kitapçısı’nda Clarke adında bir çocukla tanıştım. Epey ilgilenmiş gibiydi.”

“Ona ne dedin?”

“‘Babamdan kaldı,’ dedim ve merak ettiğimi söyledim. Okültle ilgilendiğimi sanıp sorular sormaya başladı, hiç paranormal bir deneyimim olmuş mu falan. Duymak istediklerini söylemek epey kolay oldu.”

“Ve?”

“Ve beni birileriyle tanıştırmak istiyor.” Eileen birkaç saniye durakladı. “Yine suskunlaştın.”

“Bence gitmemelisin. Bu iş tehlikeli. Sen okülte inanmıyor

olabilirsin. Ama mesele şu ki vahşi kart her şeyi değiştirdi. Artık insanların fantezileri ve inançları gerçeğe dönüşebilir. Ayrıca sana zarar verebilirler. Hatta seni öldürebilirler.”

Eileen başını iki yana salladı. “Hep aynı hikâye. Ama hiç kanıt yok. New York’a dönene kadar tüm yol boyunca benimle tartışabilirsin ama beni ikna edemezsin. Kendi gözlerimle görmediğim sürece ciddiye almam mümkün değil.”

“Sen bilirsin,” dedi Fortunato. Astral bedenini serbest bırakıp aracın önüne fırladı. Yolda durup, araba tam üzerinden geçerken görünür oldu. Güneş siperliğinden Eileen’in gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görebiliyordu. Kadının yanındaki fiziki bedeni boş bakışlarla öylece duruyordu. Eileen çığlık attı ve frenler acı acı bağırırken Fortunato tekrar aracın içine kaydı. Ağaçlara doğru patinaj yaparlarken Fortunato yönlerini değiştirmek için direksiyona doğru uzandı. Araba durdu ve yana yattı.

“Sen ne... ne...”

“Özür dilerim,” dedi Fortunato. Pek ikna edici olamamıştı.

“Yoldaki *sendin!*” Eileen’in elleri direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı ve kolları titriyordu.

“Sadece... sadece bir gösteriydi.”

“Gösteri mi? Ödümü patlattın!”

“Bir şey sayılmaz. Anladın mı? Önemli bir şey değildi. İnsan kurban eden, birkaç yüzyıllık bir tarikattan bahsediyoruz. Bundan çok çok daha beteri olabilir. Senin bu işe karışmanın sorumluluğunu alamam.”

Eileen arabayı çalıştırıp yeniden yola çıktı. On beş dakika kadar sonra, 1-87^{ye*} çıkmalarından hemen önce, “Artık pek de insan değilsin, değil mi? Benimle ilgilenmene rağmen ödümü koparabilirsin. İşte beni bunun için uyarmaya çalışıyordun,” dedi.

“Evet,” dedi Fortunato. Eileen’in sesi değişmişti, daha so-

*Eyaletler-arası otoyol – ç.n.

ğuktu. Fortunato onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama Eileen başını sallayıp müzik setine bir Mozart kaseti koydu.

Fortunato meselenin kapandığını düşünmüştü. Ama bir hafta kadar sonra Eileen arayıp Yüksek Aslar'da bir öğlen yemeği için buluşup buluşamayacaklarını sordu.

Eileen içeri girdiğinde Fortunato masada bekliyordu. Biliyordu ki, Eileen asla bir manken ya da geyşalarından biri gibi görünemeyecekti. Ama yine de, kadının kendine göre süslenmesinden hoşlanmıştı: Eileen dar bir pazen etekle pamuklu beyaz bir bluz, denizci modeli bir yün ceket giymiş, amber bir kolye takmış ve saçlarını kaplumbağa kabuğundan geniş bir taçla geriye atmıştı. Bir parça ruj ve rimel dışında makyaj yapmamış gibiydi.

Fortunato ayağa kalkıp onun iskemlesini tutarken neredeyse Hiram'la çarpıştıyordu. Tuhaf bir duraksamadan sonra Eileen elini uzattı ve Hiram uzatılan elin üzerine eğilip gereğinden çok az daha uzun bir süre oyalandıktan sonra tekrar başını eğip uzaklaştı. Fortunato bir-iki saniye adamın arkasından bakakaldı. Eileen'in Hiram hakkında bir şeyler söylemesini istedi ama Eileen oralı olmadı. "Seni görmek güzel," dedi Fortunato.

"Seni de."

"Geçen sefer olanlara rağmen mi?"

"Ne bu, bir özür mü?" Yine gülümsemişti.

"Hayır," dedi Fortunato. "Gerçi çok üzgünüm. Seni bu işe soktuğum için üzgünüm. Seninle başka bir şekilde tanışmadığım için üzgünüm. Birbirimizi her gördüğümüzde bu çirkin mesele aramızda olacağı için üzgünüm."

"Ben de öyle."

"Ayrıca senin adına endişeleniyorum. Daha önce görmediğim türden bir şeyle uğraşıyorum. Bir tür... bir tür komplo, tarikat ya da her ne haltsa, ama orada bir şey var. Ve onunla ilgili

hiçbir şey bulamıyorum.” Bir garson, menülerle birlikte kristal bardaklarda su getirdi. Fortunato başıyla adama uzaklaşmasını işaret etti.

“Clarke’ı görmeye gittim,” dedi Fortunato. “Ona bazı sorular sordum, TIAMAT’tan bahsettim ve sadece boş bakışlarla karşılaştım. Numara yapmıyordu. Zihnine baktım.” Bir nefes aldı. “Seninle ilgili hiçbir anısı yoktu.”

“Bu imkânsız,” dedi Eileen ve başını iki yana salladı. “Burada oturup da adamın zihnini okumandan bahsetmek çok tuhaf. Bir çeşit hata olmalı, o kadar. Emin misin?”

Fortunato onun çevresindeki haleyı açıkça görebiliyordu. Doğruyu söylüyordu. “Eminim,” dedi.

“Clarke’ı dün gece gördüm ve sana yemin ederim ki beni hatırlıyordu. Beni birileriyle tanıştırmaya götürdü. Tarikatın ya da cemaatin, her neyse işte onun üyeleriyle. Kuruşlar bir çeşit kabul objesiymiş.”

“İsimlerini veya adreslerini falan alabildin mi?”

Eileen başını sağa sola salladı. “Tekrar görürsem tanırım ama. Birinin adı Roman’dı. Çok yakışıklı, hatta neredeyse biraz fazla yakışıklı bir adam, anlarsın ya. Diğeri ise çok sıradandı. Galiba adı Harry’ydi.”

“Grubun bir adı var mı?”

“Hiç bahsetmediler.” Garson geri gelirken Eileen menüye bir bakış attı. “Dana madalyon sanırım. Bir kadeh de Chablis.*”

Fortunato mevsim yeşilliklerinden bir salata ile bir Beck’s sipariş etti.

“Ama bu arada başka şeyler öğrendim,” dedi Eileen. “Bal-sam’ın karısıyla oğlunun izini sürmeye çalıştım. Sonuçta bu ikisi hikâyenin ucu açık noktaları. Önce alışıldık dedektiflikle başladım; ölüm, doğum ve evlilik kayıtları. Boş çıktı. Sonra

*Fransa’nın bağlarıyla ünlü Burgundy bölgesinin en kuzeyindeki kasabadan adını alan şarap türü – ç.n.

okült bağlantılarını bulmayı denedim. *Abramelin Review*'u biliyor musun?”

“Hayır.”

“Okült yayınlarının *Reader's Guide*'ı sayılır. İşte burada Balsam ailesine rastladım. Son birkaç yılda en az bir düzine makalesi yayımlanan bir Marc Balsam var. Çoğu *Nectanebus* adında bir dergide yayımlanmış. Hiç duydun mu?”

Fortunato başını iki yana salladı. “Bir iblis falan mı? Sanki bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama çıkaramıyorum.”

“Clarke'ın bağlı olduğu toplulukla ilişkili olması büyük ihtimal.”

“Paralar yüzünden.”

“Üstüne bastın.”

“Peki ya Cloisters'ta ortalığı dağıtan o çocuk çetesi? Kuruşlardan birini o çocuklardan birinde bulmuştum. Sence bir bağlantı olasılığı var mı?”

“Şimdilik yok. Makalelerin yardımı dokunabilir ama dergi epey nadirmiş. Henüz herhangi bir sayısını bulamadım.”

Yemekleri geldi. Yemeklerini yerken Eileen en sonunda Hiram'dan bahsetti. “On beş yıl önce, tahmin edebileceğinden daha çekiciydi. Biraz iriyarı ama çok hoş bir adam. Nasıl giyineceğini, ne söyleneceğini ve elbette, her zaman en iyi restoranları bilirdi.”

“Ne oldu? Ya da beni ilgilendirir mi?”

“Bilmem. İki insan arasında ne olur? Bana kalırsa, kilosuyla ilgili fazla takıntılıydı. Şimdiyse her daim takıntılı olan benim.”

“Olmana gerek yok, biliyorsun. Harika görünüyorsun. İstedğin her adamı elde edebilirsin.”

“Bana kur yapmana gerek yok. Demek istediğim, tüm bu cinsel gücünü, karizmanı falan görüyorum ama bunları benim üzerimde kullanman ve beni manipüle etmen fikri hoşuma gitmiyor.”

“Seni manipüle etmeye çalışmıyorum,” dedi Fortunato.

“Eğer seninle ilgileniyormuş gibi görünüyorsam, bu gerçekten ilgilendiğim içindir.”

“Hep böylesine ihtiraslı mısındır?”

“Galiba öyleyim. Sana bakıyorum ve hep gülümsüyorsun. Bu beni delirtiyor.”

“Bırakmayı denerim.”

“Yapma.”

Fortunato birden onun üzerine çok gittiğini anladı. Eileen gümüş çatal-bıçağını düzgünce tabağının üzerine, katlanmış peçetesini de tabağın yanına koydu. Fortunato salatasından kalanı itti. Aniden aklına bir fikir geldi.

“Derginin adı ne demiştin? Balsam’ın makalelerini yayımlayan?”

“Eileen cüzdanından katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. *“Nectanebus. Neden?”*

Fortunato eliyle işaret ederek hesabı istedi. “Dinle. Benimle daireme gelir misin? Yaramazlık yok. Bu önemli.”

“Olur herhalde.”

Garson eğilerek Eileen’e baktı. “Bay Worchester... maalesef çok meşgul. Ama benden öğle yemeğinizin müessesemizin ikramı olduğunu iletmemi istedi.”

“Benim adıma teşekkür edin,” dedi Eileen. “Ona deyin ki... Teşekkür ettiğimi söyleyin, yeter.”

Daireye vardıklarında Caroline hâlâ uyuyordu. Yatak odasının kapısını özellikle açık bırakarak çıplak halde banyoya yürüdü ve sonra da yatağın kenarına oturup çorapları ve jartiyeriyle başlayarak yavaş yavaş giyindi.

Fortunato büyüye büyüye salonun bir duvarını tamamen kaplamış olan kitap yığınlarının arasında eşelenirken onu görmezden geldi. Ya kıskançlığını kontrol etmeyi öğrenecekti ya da kendine başka bir iş arayacaktı.

Eileen, on santimlik topukları üzerinde salınan Caroline'a gülümsedi. "Çok güzel," dedi Fortunato'ya.

"Sen de öylesin."

"Hiç başlama."

"Sen başlattın." Fortunato Budge'ın *Mısır Büyüsü* kitabını ona uzattı. "Buyurun, Nectanebus."

"... bir büyücü ve bilge olarak ünlenmiş ve Mısır irfanını derinlemesine öğrenmiş."

"Şimdi anlaşıldı. Kara John'un köpek maskesini hatırlıyor musun? Balsam'ın tarikatı Mısır'ın Özgür Masonları* olmasın?"

"Ah Tanrım. Sen de benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?"

"Balsam isminin, Balsamo'nun Amerikan versiyonu olduğunu düşünüyorum."

"Palermolu Guiseppe Balsamo," dedi Eileen. Koltuğa çöktü-verdi.

"Ya da bilinen adıyla," dedi Fortunato, "Kont Cagliostro."

Fortunato, Eileen'in karşısına bir iskemle çekti ve dirseklerini dizine dayayarak oturdu. "Engizisyon onu ne zaman tutuklamıştı?"

"1790 civarıydı, öyle değil mi? Onu bir tür zindana atmışlar. Ama cesedi asla bulunamamış."

*Özgür Masonlar, Mısır Riti: Kaynağını Eski Mısır'ın öğretilerinden alan veya öyle olduğunu savunan ritlerin genel adı. Bu terim hem Cagliostro Riti hem de Memfis Riti ile özdeş olarak kullanılmıştır. (Kaynak: Özgür Masonlar Büyük Loncası)

Rit, bir mason kuruluşunun bağlandığı veya benimsediği biçimsel çalışma şekli ve yöntemidir. Masonlukta 18. yüzyıl ortalarından başlayarak 19. yüzyıl ortalarına kadar süren dönem yüzlerce ritin oluşturulduğu bir dönemdir. Bu ritlerin bazıları birbirine benzer, bazıları ise çok farklıdır. Çırak, Kalfa ve Üstat dereceleri tüm Mason Ritlerinin temel ve ortak yanlarıdır. (Kaynak: www.masonlar.org) – ç.n.